

Forfatter: Ploug, Carl

Titel: Til Fru -

Citation: Ploug, Carl: "Til Fru -", i Ploug, Carl: *Samlede Digte*, 1876, s. 246. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-plough01-shoot-workid78811.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Digte

Til Fru -

En Knop paa mit Rosentræ der sad
I December-Sluden og Mulmet,
Dens smalle Flige alt skilte sig ad
Og røbed, hvor Blomsten svulmed.

Da spille mit gamle lette Sind
Mig en af de gamle Streger!
I Tanken saa' jeg dens røde Kind
Og suged Duft af dens Bæger.

Og hvad der var Fantasiens Spil,
Det tog jeg for virkelig Prosa,
Og skrev en Juledevis til
Den end ikke fødte Rose.

247

Og for at gjøre det rigtig stift
Jeg kunde mit Forsæt ej dølge:
Jeg gav Dem Devisen med Efterskrift,
At Rosen snart skulde følge.

Til Knoppen saa' jeg med sorgløs Hu,
Og aabnet at finde den tænkte;
Da brast mine Illusioner itu,
Thi mat med Ho'det den hængte.

Og næste Morgen den visnet faldt,
Og øde var Vinduets Have.
Det var en forsvunden Luftgestalt,
Jeg gav Dem i Julegave.

O, vær ikke vred, fordi min Mund
Sig aabnede uforsigtig!
At tie og tale i rette Stund,
Det lærer jeg aldrig rigtig.

O, vær ikke vred, fordi jeg maa
Staa uordholden til Skamme!
Den Mening, som i mit Løfte laa,
Den bliver jo dog den samme,

248

O, tag det ej for et Varsel slemt,
At Rosen ej kom til Live!
Ene for mig er Læren bestemt,
Som Skæbnen har villet give.

Den vilde straffe min Skødesynd,
At hige afsted uden Tømme,
Og varsle mig om, at Lykken er tynd
For den, der lever i Drømme.

Thi altid, hvor der er sat en Knop,
Der fulde Blomster jeg skuer;
Hvor Ranken pipper af Jorden op,
Der øjner jeg modne Druer.

Og neppe haver jeg skudt min Stavn
I Bølgen ud over Strande,

Saa glæder jeg mig til den trygge Havn
Hinsides de vrede Vande.

Og neppe mit Hjertes Streng er rørt,
Saa digter jeg Digtet færdigt,
Og det er spilt eller læst og hørt,
Og fundet Beundring værdigt.

249

Jeg tager altid min Løn paa Kridt
Forud for Arbejdets Møje,
Og derfor jeg kan i Verden saa lidt,
Derfor min Ros er saa føje.

O, vær ej vred, for jeg bildte mig ind,
At een Gang maatte det sæde,
Og vilde dele med Deres Sind
Min drømte, skuffede Glæde.

Men ak, mit Væsen er vist saa haardt,
At hos mig Roser ej trives;
Derfor jeg kan ej give dem bort,
Og mig de neppe tør gives.

Maaske min Sang og mit Strengespil
Kan gjøre mig grønne Hoser;
Men sikkert forslaar det lidet til
At vinde mig Livets Roser.

Thi Sangen ej mindste Lighed har
Med Blomsternes dejlige Dronning
I farvekjørtelen ren og klar,
Med Læbens duftende Honning.

250

Den er en Plante af simplere Stof,
Der voxer i Skov som i Stuen,
Og kun har Entré til Vingudens Hof
Som fattig Slægtning af Druen.

Den er en Vedbende, knortet og sejt,
Med mørke, kantede Blade,
Som løber sin egen krogede Vej,
Hvor man den i Fred vil lade.

Den fordrer kun lidt af Rum, og sky
Den bort fra Lyset sig vender,
Men breder sig videst i venligt Ly
Og under kjærlige Hænder.

Ej sandt, De kaster jo ej Foragt
Paa simple Vedbendeblade,
Hverken for Somrens mylrende Pragt
Eller Zwiblernes Vagtparade?

De lader dem jo deres dunkle Slør
Om Sommerasylet trække,
De lader dem sno sig om Deres Dør
Mellem Dagligstuens Vægge.

251

Og derfor De vil ej heller forsmaa
Det Blad, som her jeg fyldte,
Thi det er Blomsten - saa tænke De maa -
Som jeg fra Julen Dem skyldte.

